

Søndag etter jul 2020- Asbjørn Hjorthaug

Tekster: Salme 71:17-24, Jes 73:7-16, Gal 4:1-7, Luk 2:33-40

At «**Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss**» (Joh. 1,14) er en begivenhet uten sidestykke i historien. Den allmechtige Gud, himmelens og jordens skaper, ble menneske. En slik hendelse krever vitner. Vi har i adventstiden og på juledagene hørt vitnesbyrd fra Det gamle testamentet om hva som skulle skje: «*Derfor skal Herren selv gi dere et tegn: Se, jomfruen skal bli med barn og føde en sønn, og hun skal gi ham navnet Immanuel.*» Jes 7,14 «*For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skulder. Han har fått navnet Underfull rådgiver, Veldig Gud, Evig far, Fredsfyrste.*» Jes 9,6

I dag får vi vitnesbyrd om at dette løftet var oppfylt gjennom to gamle mennesker, Simeon og Anna. Maria og Josef fulgte opp Moselovens bud og forskrifter. Da renselstiden var over og Jesus var 40 dager gammel, tok de han med «*opp til Jerusalem for å bære ham fram for Herren.*» Her i tempelet skulle han vises fram og det skulle bæres fram et offer «*et par turtelduer eller to dueunger.*» (Luk 2:22-24)

Simeon.

Simeon møtte Jesus og foreldrene da de kom til tempelet. Han gikk de i møte og tok Jesu-barnet i armene sine. Så lovpriser han Gud med en lovsang til Guds ære. Simeon var en gammel, gudfryktig jøde som bodde i Jerusalem. Det var en ting han lengtet sterkt etter, det var å få se Herrens Messias før han døde. Det er ingen ting i Bibelen som viser at Simeon skulle være en prest. Lukas fremstiller Simeon som en helt ordinær rettroende jøde som var rettskaffen og som ventet på Israels trøst. Han kunne sin Bibel og kjente godt til ordet i Jes 40,1-2: «*Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal til Jerusalems hjerte og rop til henne at hennes strid er fullført, at hennes skyld er betalt, at hun har fått dobbelt fra Herrens hånd for alle sine synder.*»

For Simeon var Israels trøst Messias, Kristus, som han nå holdt i sine armer. At han var en troende mann bekreftes av ordene «*Den hellige ånd var over ham.*» (Luk 2: 25). Det var også Den hellige ånd som hadde åpenbart for han at han ikke skulle dø «*før han hadde sett Herrens salvede.*» Den hellige ånds fremste oppgave er å gjøre Kristus stor for oss og vise oss at Kristus er vår frelser. Ånden åpenbarer skriften for oss og viser at alt handler om Kristus, Israels trøst og håp, fra Bibelens første blad til Bibelens siste blad. Slik også med Simeon. Han levde i evangeliet som var åpenbart gjennom profetordet i Det gamle testamentet. Ånden som har åpenbart Guds ord for han, har nå også ledet han til tempelet akkurat da Jesus og foreldrene kommer.

Med Jesus i armene, bekjenner Simeon at nå kan døden komme. Han vil dø salig, for han har sett frelseren, Jesus Kristus. Han bekjenner at Gud er den som har sendt sin sønn til jord for å frelse oss alle. Simeon viser med dette til Jes 52,10: «*Herren viser sin hellige arm for øynene på alle folkeslag. Hele jorden får se frelsen fra vår Gud.*» Jesus er oppfyllelsen av løftesordet, her er han, Guds sønn, her og nå i Simeons armer. Denne Guds frelse er «*et lys til åpenbaring for hedningene og ditt folk Israel til ære.*» Igjen knytter han dette til profetordet i Jes 42,6 «*Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd og grepet din hånd. Jeg har formet deg og gjort deg til en pakt for folket, til et lys for folkeslagene*» og Jes 46,13. «*Jeg lar min rettferd komme nær, den er ikke langt borte, min frelse kommer ikke for sent. Jeg gir frelse på Sion, til Israel gir jeg min herlighet.*» Simeon tar løftesordet fra Jesaja og anvender det på Jesu-barnet og så peker framover mot oss i dag. Takk Gud for at vi har fått se lyset, det lyset som evangeliet gir om at Gud tilgir oss alle synder og at vi ved troen får være Guds barn. Jesus er verdens lys som frelser oss ut av syndens og fortapelsens mørke og gir oss håp om evig liv.

Du tenker kanskje slik at det er lett for Simeon å tro siden han har Jesus i armene sine. Men sannheten er at Simeon er et unntak. De fleste som så Jesu-barnet, trodde ikke. Evangelisten Johannes sier om at Jesus at «*Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham.*» Joh. 1,11

Hva så med oss? Gud har ordnet det slik at vi har Guds ord. «*Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Dette er troens ord, det som vi forkynner.*» Rom 10,8. Holder du Guds ord i dine hender, holder du Jesus i dine hender. Det er bare å se og høre hva skriften sier, slik Simeon ved Den hellige ånd får åpenbart. Guds ord sier også at der vi er samlet i hans navn der er han midt iblant oss. I den hellige nattverd få vi også med vår munn ta imot Jesu legeme og blod til syndenes forlatelse. Ser du hvordan Gud har tatt seg av oss, slik han tok seg av Simeon? I Guds hus får han Jesu barnet i sine armer som han også får ta imot i troen, i Guds hus får du gjennom nådemidlene også ta imot Kristus selv i ord og sakrament.

Maria og Josefs reaksjon på Simeons ord er undring, kanskje en viss overraskelse. Visst nok visste de at barnet var Guds sønn som skulle bringe frelse til Israel, men at han også skulle være et lys for hedningene, ja alle folkeslag hadde de kanskje ikke fått klart for seg. Men her får det bekreftet

Jesu-barnets kall, han skal frelse alle folk fra deres synder. Etter at Simeon så har lyst velsignelsen over Jesus og foreldrene får Maria igjen hører ord som fort kan skape uro og spørsmålstejn. Jesus skulle ikke bare bringe lys og herlighet, men også dom og fordømmelse av mange i Israel. «*Se, han er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt*». Maria får en ny åpenbarelse, som markeres med ordet «se». At Jesus er «*satt til fall og oppreisning*», innebærer at Gud har bestemt at Jesu gjerning er både til dom og til frelse. Peter sier at Jesus er en snublestein og en klippe til fall. «*Fordi de ikke er lydige mot Ordet, snubler de. Det var de også bestemt til.*» 1 Pet 2,8 Slik beskriver Jesaja det også i 8,14: «*Han skal være en helligdom, en snublestein og en klippe til fall for Israels to hus, en snare og en felle for dem som bor i Jerusalem.*» I Joh 3,16 hører vi at «*for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.*» Jesus har ved sitt liv, sin død og oppstandelse gitt nytt liv til alle mennesker, men for alle de som avviser evangeliet blir Jesus en snublestein til fall og dom. Å være «*lydige mot Ordet*» er å tro på Jesus Kristus. For de som tror på Han som sin eneste redning til frelse, fører det til oppreisning og evig liv. Om du går fortapt eller om du får et evig liv hos Gud avhenger av ditt forhold til Jesus. Mange i Israel avviste Jesus. Jesus gråter over Jerusalem fordi folket ikke ville tro på han og bli satt i frihet og få frelse. Isteden valgte de å arbeide på sin egen rettferdighet gjennom gjerninger, men den veien er stengt. Troen på Jesus er nøkkelen til himmelen. Denne troen er ingen prestasjon eller gjerning, den er en gave. Den fikk du i dåpsgave, da du kom for å vaske av deg dine synder i Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn. Da ble du ikledd Jesu rettferdighet og ble et Guds barn. I dåpsvannet ble det gamle mennesket druknet, men opp steg et nytt Guds barn. Men den som ikke tror blir i sine synder og dømmes av sine synder, for det er ikke frelse i noe annet navn enn Jesus Kristus.

Til sist forkynner Simeon at Jesus i sitt liv her nede, skal møte mye motstand. Selv om han helbreder syke, lindrer nød, vekker opp døde, forkynner evangeliet for fattige syndere, tåles han ikke av de som vil ha sin egen rettferdighet og som hevder at de ikke trenger en frelser. Det toppe seg da han dømmes til døden og folket roper korsfest, korsfest. Maria, Jesu mor, skulle få oppleve at hennes sønn og Guds sønn ble foraktet og uskyldig hengt på et kors: «*ja, også gjennom din egen sjel skal det gå et sverd.*»

Anna.

Vi møter også Anna i dagens tekst. Hun var en gammel kvinne på 84 år. Etter bare syv år som gift mistet hun mannen sin. Hun var datter etter Fanuel av Asjers stamme, og nå er hun en profet som hver eneste dag var i tempelet. Hennes store oppgave var å tjene Gud «*i faste og bønn natt og dag*».

At hun kalles en profet må bety at Gud ved Den hellige ånd har latt henne få en spesiell innsikt i Ordet. På samme måte som Simeon har hun fått åpenbart sammenheng mellom profetordet og Jesubarnet i Simeons armer. «*I samme stund kom også hun fram og lovpriste Gud, og hun fortalte om barnet til alle som ventet på frihet for Jerusalem.*» Kanskje var det ordet i Jes 52,9 som stod for henne: «*Bryt ut i jubel sammen, dere Jerusalems ruiner! For Herren trøster sitt folk, han løser Jerusalem ut.*»

Hanna var heller ikke en innsatt prest i en menighet, men hun vitnet frimodig om Jesus for så mange som hun kunne. Som Guds barn har vi alle dette oppdraget. Vi er Kristus-vitner i ord og handling i forhold til våre medmennesker. Gjennom slike vitnesbyrd kan vi vinne andre for Guds rike.

For Anne ble det slik som det står i Apg. 4,20: «*Men vi kan ikke la være å tale om det vi har sett og hørt.*» Slik blir Anna et forbilde for os om å bære ut julebudskapet om at Gud ble menneske for å frelse oss alle fra synden, døden og dommen. Peter bruker store ord om vårt oppdrag i 1 Pet 2,9: «*Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk som Gud har vunnet for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere fra mørket og inn i sitt underfulle lys.*»

Det handler ikke om det særskilte presteembedet, men om det allmenne prestedømme som alle kristen, menn og kvinner, er en del av. Du tenker sikkert som meg at jeg ikke er så god på å tale med andre om evangeliet. Jeg har ikke den frimodigheten som skal til. Da er det viktig kjære venn at Jesus taler mye om det verdifulle i å være et medmenneske ikke bare i ord, men også i handling. Et glass vann til en som er tørst, er et vitnesbyrd om den du tror på og elsker over alt. Et vennlig trøstens ord, et blick en hånd, litt oppmerksomhet kan være en del av det å vitne om Kristus for andre. Det er ofte en døråpner for den gode samtalen og det gode vitnesbyrdet. Men Anna var frimodig, det kan vi be Gud om, men hennes store oppgave var bønner og nøden for andre mennesker. Her har vi alle en stor oppgave i å be for hverandre og fordi vi daglig møter på vår vei. Bønnens kraft er stor, og Jesus knytter store løfter til bønner. Anne går her foran oss og viser vei.

Da har vi hørt to vitnesbyrd av en mann og en kvinne, som stadfester at Jesus Kristus, som var født i en stall i Betlehem, var Gud selv som ble menneske, slik Det gamle testamentet bærer bud om.

Til slutt beretter Lukas om Jesu oppvekst i Nasaret. Det er ikke en lang fortelling, men det er nok til at vi forstår at Jesus levde et liv etter Guds hellige vilje. Han «*vokste og ble sterk, fylt av visdom, og Guds nåde var over ham*». Det er viktig å være klar over at Jesus var fullkommen i alt. Vi derimot faller og bryter Guds bud. Men Jesus tok vår straff og betalte skyldbrevet for oss. Overfor Gud er vi rene og rettferdige ved troen på Ham. Da tilregnes oss alt det Jesus har gjort. Hele Jesu gudfryktige liv, tilregner Gud oss som vårt liv. Alle Jesu gode gjerninger blir våre gode gjerninger. Julegaven Gud gav oss i og med Jesus er langt større enn vi noensinne fatter og forstår. Han er vår frelser og stedfortreder for Gud. Ære være Gud i det høyeste! Amen